

stemmelser giver saltvandsfiskerilovens § 12, stk. 4, og 5, mulighed for fastsættelse af regler for redskabsanvendelsen i fritidsfiskeriet.

Bestemmelsen i stk. 1 er hjemmel til fastsættelse af regler om både redskabsudformning, anvendelse, antal, placering, afstand og afmærkning. Desuden er i bestemmelsen nævnt registrering af faststående redskaber. Dette sker med henblik på, at registrering i ministeriet i visse tilfælde vil kunne være knyttet som et vilkår til anvendelsen, jf. f.eks. reglerne i den nugældende bekendtgørelse om fritidsfiskeri om, at pæleruser skal være registreret af kontrolmyndigheden. Her til kommer, at ministeriets registrering af en ret til at benytte et faststående redskab på en bestemt fiskeplads frem for andre fiskere, jf. § 73, vil kunne være afgørende i en strid mellem fiskere om retten til at sætte redskabet. Der er tale om de såkaldte bundgarnskort, som Fiskeridirektoratet fører over anmeldte bundgarnspladser.

En specifik bemyndigelse i saltvandsfiskerilovens § 30, stk. 2, til ministeren om at kunne fastsætte regler om redskaber til optagning af tang, søstjerner og andre bunddyr vil også være omfattet af bemyndigelsen i § 32, stk. 1, idet disse arter er pighuder og derfor er omfattet af lovens generelle bestemmelser. Endvidere vil alger kunne omfattes af loven, jf. forslagens § 2, stk. 2. Redskabernes indretning skal også tage hensyn til andre bunddyr, jf. at hensynet til andet dyre- og planteliv indgår i administrationen af loven. Generelt gælder ved fastsættelse af regler efter bestemmelsen, at der tages hensyn til at sikre et bæredygtigt fiskeri og bevarelsen af biodiversiteten i fiskevandene. Der er ikke tilsigtet en ændring af den beskyttelse af natur og miljø, som de hidtidige regler gav.

Stk. 2 afløser reglen i saltvandsfiskerilovens § 18, stk. 1, hvorefter regler om afmærkning og placering af fiskeredskaber fastsættes efter forhandling med Farvandsvæsenet og Søfartsstyrelsen. Styrelserne er i overensstemmelse med lovens øvrige systematik nævnt ved det ansvarlige ressortministerium.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til ferskvandsfiskerilovens § 13, og saltvandsfiskerilovens § 30, stk. 1. Muligheden for at fastsætte regler eventuelt i form af forbud imod nyopfundne redskaber ville også uden udtrykkelig lovhjemmel være omfattet af bemyndigelsen til ministeren i § 32 til at fastsætte regler for anvendelse af fangstredskaber. Det er dog valgt at bibeholde bestemmelsen i lovtæksten for at tydeliggøre netop denne mulighed, der er af stor betydning, hvis en ny type af fangstredskaber eller brug af et redskab viser sig at være uhensigtsmæssig i forhold til bevaringshensynet eller andet fiskeri. Bestemmelsen tyde-

liggør, at selvom anvendelsen af et redskab ikke er begrænset på forhånd, kan begrænsninger eller forbud indføres, hvis det skønnes nødvendigt.

Til § 33

Bestemmelsen om pligt til røgtning af redskaber viderefører uændret saltvandsfiskerilovens § 29, stk. 3, og ferskvandsfiskerilovens § 13 samt saltvandsfiskerilovens § 24 d. Pligten anses for så central, at den videreføres direkte i lovtæksten.

Til kapitel 7.

Regulering af erhvervsmæssigt fiskeri i saltvand

Til § 34

Bestemmelsen er en videreførelse af reguleringslovens § 2, stk. 2, § 3, og § 4. Bestemmelsen er grundlaget for reguleringen af det erhvervsmæssige fiskeri og dermed udstedelsen af de årlige bekendtgørelser herom. Disse regler vedrører udnyttelsen af de ressourcer, der står til rådighed for danske fiskere. Typisk regler om fangstration, opdeling af fiskekvoter på årstider og lignende. Der vil som hidtil blive udstedt regler, som så vidt muligt udgør et samlet regelsæt. Som noget nyt tilføjes i § 35, jf. nedenfor, at de regler, der udstedes, ikke blot kan være for et år men en flerårig periode. Herved afspejles en bestræbelse på for områder, hvor det er muligt at skabe den længst mulige planlægningshorisont for erhvervet.

Udover målsætningen om mulighed for planlægning er reguleringsområdet karakteriseret ved behovet for, at regelsættet giver mulighed for hurtige reaktioner i form af ændringer, hvis fiskeriet udvikler sig på en måde, så der fra dansk side ønskes en anden udnyttelse. Desuden er EU-medlemslandene forpligtet til at følge kvoteudnyttelsen nøje og gennem sit regelsæt sikre, at kvoterne ikke overfiskes.

Som led i opfyldelsen heraf er udstedt kgl. anordning nr. 183 af 16. marts 1990 om, at visse generelle forbud og påbud inden for Fiskeriministeriets område ikke offentliggøres i Lovtidende. Anordningen muliggør, at ændringer af reguleringsbestemmelserne offentliggøres på en særlig måde gennem kystradioen, herved sikres tilstrækkelig hurtighed. Denne mulighed planlægges bevaret.

Også fremover vil såvel principper som konkrete regler og beslutninger for reguleringen blive besluttet i tæt samarbejde med det rådgivende udvalg, jf. forslagens § 6 med bemærkninger. I § 34 er som i reguleringslovens § 4 anført en række af de foranstaltninger, der kan bringes i anvendelse ved regulering af fiskeriet. Som det fremgår af lovtæksten, kan foranstaltning-